

saa derved, at idet den forhøjer de lavere-lønnede Tjenestemænds Lønninger betydeligt, medens de højere Tjenestemænds kun forøges meget lidt, bidrager den til at formindske Afstanden mellem Underklasser og Overklasser. Det maa da siges i videste Forstand at være et demokratisk Skridt. Jeg har hermed redegjort for dette Forslag.

Jeg kommer nu til det andet Punkt, som jeg i Gaar lovede at omtale, nemlig det samlede økonomiske Resultat af de Lønningslove, der ere forelagte, og af dem, som vi vente ville blive forelagte. Min Kollega Indenrigsministeren nævnede allerede, da han havde Ordet, at han agtede at forelægge Forslag til Lønningsforhøjelse for Landpostbude. Jeg er bemyndiget til at meddele, at Forsvarsministeren agter at forelægge Forslag til Lønningsforhøjelse for Underofficerer saavel i Hæren som i Søværnet, at disse ville fremkomme i en nær Fremtid, og at de allerede ere saa vidt fremskredne, at vi kunne se, hvor meget de ville komme til at andrage. Jeg skal da oplyse, at det samlede økonomiske Resultat af de Lønningslove, der altsaa komme i denne Samling, vil være følgende: Etaternes Lønningslov 2,9 Mill. Kr., Lærernes 1,25, Landpostbudenes $\frac{1}{2}$ Million, Underofficerernes 700,000 Kr., og de øvrige Lønningslove ansætter jeg til ca. 200,000 Kr., i alt altsaa 5,55 Mill. Kr., det vil sige godt $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa et Brædt til Lønningslove.

Ja, ærede Medlemmer synes maaske, at det er en stor Mundfuld. Men lad os være enige om, at hvis vi synes, det er meget, have vi alle bidraget til at frembringe dette Resultat. Der har i mange, mange Aar været raabt paa — eller i de sidste Aar været talt og talt om Lønningsforhøjelser her i dette Ting, og aldrig i modsat Retning. Der har den ene Gang efter den anden været rejst Stemning for, at man skulde gøre noget og gøre det straks, og der har aldrig været nogen egentlig Modstand ydet derimod. Det er nu kommet dertil, at vi nu maa gøre et Skridt. Det forekommer mig da for det første, at vi saa ikke skulde gøre det om igen: at foretage en Lønreform, der kun fremkalder Misfornøjelse. Og heller ikke gøre det, at man laver en eller to Lønningslove i Aar og saa putter Hovedet i Busken og ikke tænker paa alle dem, der komme som en naturlig Konsekvens deraf. Derfor have vi gjort det, at vi have foreslaaet en virkelig Lønningsreform og med det samme set os om og spurgt: Hvilke Konsekvenser vil denne Reform

drage efter sig? Derfor møde vi med Lovene paa ét Brædt, fordi vi vilde være med til at kalde Rigsdagens Ansvar frem, at den kan vide, hvad den gør, og hvad det er, vi paaatage os.

Ærede Medlemmer have allerede hørt, at der vil blive søgt Kompensation for nogle af disse Udgifter, idet der foreligger Forslag om Forhøjelse af forskellige Takster paa Banerne, der vil indbringe ca. 1 Million Kr., og om forskellige Ændringer i Postloven, der ville medføre en Indtægt af ca. 400,000 Kr. Det bliver altsaa 1,400,000 Kr., der komme ind paa denne Maade. Jeg finder det ganske overordentlig rimeligt, at Etaterne selv bidrage noget til de store Lønninger. Jeg finder det saa meget mere rimeligt, som jeg vilde meget nødig, at man skulde opgive det rigtige Princip, at Statsbanerne virkelig skulde give Rente af deres Anlægskapital, og at Postvæsenet virkelig skal give Overskud. Tilbage bliver der en ren Udgift af ca. 4 Millioner Kr. ny aarlig Udgift. Jeg tror ikke, vi i lange Tider, i mange Aar, om nogensinde, have haft saa store Lønningslove i den danske Rigsdag paa én Gang. Jeg vil bede Dem betænke, at samtidig med, at vi tilbyde at paaatage os disse store Udgifter, foreligger der et Forslag i det andet Ting til en Toldreform, der vil medføre en Nedgang i de indirekte Skatter paa 2 Millioner Kr. Det vil altsaa sige, at naar vi gøre Indtægterne 2 Mill. Kr. mindre og Udgifterne 4 Millioner Kr. større, skabe vi en forringet Balance aarlig af 6 Millioner Kr. Hvis vi gjorde et Laan paa 150 Millioner Kr., som vi skulde forrente med $3\frac{1}{2}$ pCt., var det billigere, end dette vil blive.

Det er ganske selvfølgeligt, at man som Finansminister ikke kan forelægge Forslag af dette Omfang og denne Betydning uden med en vis Beklemmelse. I bedste Fald, nemlig hvis det viser sig, at Indtægterne vedblive at stige, ville disse Forslag medføre, at de kommende Statsregnskaber ville blive, hvad jeg vil kalde, anspændte; og i nogle Aar vil det gaa saaledes, det føler jeg mig sikker paa, at saa vel Finansministeren som Rigsdagens 2 Ting ville være de største Betæneligheder ved enhver ny Udgift. Hidtil have vi ikke taget det saa nøje. Naar vi syntes, en Reform var god og gavnlig, have vi aldrig, selv om den kostede 100,000 Kr. eller 200,000 Kr., overvejet det finansielle meget nøje, det forekom os altid, der var Penge i Kassen. I værste Fald, nemlig hvis det skulde vise sig, at Indtægterne ikke vedblive at stige i de nærmeste Aar, er det ganske sikkert,